

ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Αλλόκοσμος επισκέπτης

Με λένε Σπύρο και γεννήθηκα τον Δεκέμβρη του 1981. Μου αρέσει να διαβάζω, να ακούω μουσική και να γράφω. Έχω γράψει επίσης τα βιβλία: *Ο Τρύφωνας από τη Δρακολανδία*, *Πορτοκαλάδα με ανθρακικό*, *Το κορίτσι με το ξύλινο σπαθί*, *Νάνσι* και *Ο Μασκοφόρος Εκδικητής*.

ΣΠΥΡΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Αλλόκοσμος επισκέπτης

Εικονογράφηση
ΠΕΤΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥΛΙΑΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Χελιδόνια – 210

Σπύρος Γιαννακόπουλος, *Αλλόκοσμος επισκέπτης*

Εικονογράφηση: Πέτρος Χριστούλιας

Σχεδιασμός εξωφύλλου σειράς: polka dot design

Διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

DTP: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινού-Ρένεση

Copyright[©] για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2018

Copyright[©] Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Σπύρος Γιαννακόπουλος, 2017

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2018

KET B367 ΚΕΠ 771/18 ISBN 978-960-16-7618-0

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στον Αλκιβιάδη

«Μόνο η ποίηση –ή η τρέλα– θα μπορούσε
να αποδώσει τους ήχους αυτούς».

Χ. Φ. Λάβκραφτ, *Το κάλεσμα του Κθούλου*

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Μια φορά κι έναν καιρό.....	13
Σχέδια και κεριά.....	16
Γατοτροφή.....	19
Τ.Ε.Π.Ε.Φ.	26
Ένας απρόσμενος θάνατος.....	33
Ο σερίφης.....	40
Ψάρια.....	47
Μιλκσέικ.....	52
Ζαριές.....	60
Με λένε Ορέστη.....	69
Θα ψάξω παντού για να σε βρω.....	81
Ψαρίλα.....	87
Δίνεται αμοιβή.....	95
Το περίεργο σκυλάκι.....	103
Εξολοθρευτής 2000.....	110
Τρακάρισμα.....	119
Το κάλεσμα.....	128
Μαμά.....	135
Επίλογος.....	149

Μια φορά κι έναν καιρό

«**Μ**ΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ, ήταν ένα μικρό κοριτσάκι που είχε μακριά κατάξανθα μαλλιά. Μια μέρα έπαιζε στο δάσος και άρχισε να κυνηγάει ένα μικρό κουνελάκι που βρέθηκε ξαφνικά μπροστά της».

Ο Αχιλλέας άνοιξε το στόμα και έβγαλε μια φουσάλα.

Η Λίζα συνέχισε: «Το κοριτσάκι, όμως, χάθηκε και δεν μπορούσε να βρει τον δρόμο για να γυρίσει πίσω. Καθώς περιπλανιόταν, βρέθηκε μπροστά σε ένα μικρό ξύλινο σπιτάκι,

χτισμένο στις ρίζες μιας αιωνόβιας βελανιδιάς. “Τι όμορφο σπιτάκι” σκέφτηκε το κοριτσάκι με τα μακριά κατάξανθα μαλλιά “αναρωτιέμαι ποιος να μένει εδώ, φαίνεται έρημο και δεν ακούγεται τίποτα από μέσα”. Γύρισε λοιπόν το πόμολο της ξύλινης πόρτας και μπήκε στο μικρό σπιτάκι».

Η Λίζα έκανε μια παύση για να δει αν την προσέχει

ο Αχιλλέας. Ο Αχιλλέας άνοιξε ξανά το στόμα του και έβγαλε ακόμη μια φουσκάλα.

Η Λίζα συνέχισε την ιστορία, σίγουρη πως είχε την προσοχή του μοναδικού ακροατή της. Το μικρό κορίτσι καθόταν στο ξύλινο πάτωμα του υπνοδωματίου της. Κρατούσε ένα χαρτόδετο εικονογραφημένο παραμύθι και το διάβαζε στον Αχιλλέα. Η αλήθεια ήταν πως δε διάβαζε ακριβώς, γιατί ήταν μικρή και ακόμη δεν είχε μάθει να διαβάζει, αλλά από τις πολλές φορές που η μαμά της της είχε διαβάσει το συγκεκριμένο παραμύθι (όπως και κάποια άλλα), το είχε μάθει απ' έξω. Σχεδόν αυτολεξεί.

Ήταν ένα όμορφο απόγευμα. Στον κήπο, ο αδερφός της Λίζας και ο καλύτερός του φίλος αντάλλαζαν μπαλιές. Σουτ και πάσες. Η μαμά ήταν στο σαλόνι και έβλεπε τηλεόραση και ο μπαμπάς έξω για δουλειές.

Η Λίζα συνέχισε να «διαβάζει», μέχρι που η ηρωίδα του παραμυθιού, το κοριτσάκι με τα μακριά κατάξανθα μαλλιά, αφού ήρθε αντιμέτωπη με μια οικογένεια αρκούδων, πήρε το μάθημά της να μην είναι περίεργη και να μην εισβάλλει σε ξένα σπίτια.

«Σου άρεσε το παραμύθι, Αχιλλέα;» ρώτησε η Λίζα.

Ο Αχιλλέας απάντησε με μια ακόμη φουσκάλα.

Η Λίζα έβγαλε τον Αχιλλέα από τη γυάλα, τον κράτησε στην παλάμη της και τον χάιδεψε λέγοντάς του «Είσαι το πιο όμορφο χρυσόψαρο στον κόσμο».

Το χρυσόψαρο άρχισε να σπαρταρά και να πνίγεται. Η Λίζα συνέχισε να το χαϊδεύει, το έφερε κοντά στο πρόσωπό της και του έδωσε ένα πεταχτό φιλί. Το χρυσόψα-

ρο υπέφερε. Την τελευταία στιγμή το έριξε στη γυάλα και το χρυσόψαρο άρχισε να ανασαίνει ξανά. Έκανε κάμπουσες σβούρες και οχτάρια κουνώντας σαν τρελαμένο τα πτερύγιά του και όταν ηρέμησε κόλλησε το πρόσωπό του στη γυάλα. Ανοιγόκλεισε το στόμα του και έβγαλε τρεις μπουρμπουλήθρες.

Το μικρό κορίτσι άρχισε να ψάχνει στη βιβλιοθήκη της για το επόμενο παραμύθι που θα διάβαζε στον Αχιλλέα.

«Τι θες να διαβάσουμε τώρα, Αχιλλέα;»

Σχέδια και κεριά

ΚΡΑΤΟΥΣΕ ΕΝΑ ΜΕΤΑΛΛΙΚΟ ΦΑΝΑΡΙ με ένα τροφαντό κερί και κατέβαινε τα σκαλιά που οδηγούσαν στην υπόγεια σπηλιά, εκεί που βρισκόταν το εργαστήριό του. Το πρόσωπό του ήταν αυστηρό, τα χείλη του σφιγμένα σε μια ευθεία γραμμή. Απέπνεε μια ισχυρή αποφασιστικότητα.

Όλα θα πήγαιναν καλά. Δεν είχαν λόγο να μην πάνε. Θεωρούσε πως αυτή τη φορά θα πετύχαινε. Είχε εντοπίσει τι έφταιγε τις προηγούμενες φορές και θεωρούσε πως το είχε διορθώσει. Είχε βρει τη σωστή συχνότητα. Τα πειράματα είχαν πάει καλά. Τα αποτελέσματα ήταν ικανοποιητικά. Οι ασφάλειες έδειχναν πως άντεχαν και οι πιθανότητες λάθους ήταν σχεδόν μηδενικές. Κατάφερε πλέον να χειριστεί τα σύμβολα, να γράφει τα σωστά μηνύματα, να ανοίξει τις πύλες. Το σήμα έπρεπε να φτάσει δυνατό. Και η παγίδα να μην αφήνει περιθώρια διαφυγής. Η παγίδα ήταν πραγματικά ισχυρή, την είχε δοκιμάσει ξανά και ξανά. Θα εγκλώβιζε το θήραμα για τα καλά.

Ανάκατα συναισθήματα άγχους, αγωνίας και προσμονής. Είχε έρθει η ώρα. Στις φλέβες του κυλούσε αδρεναλίνη.

Κατέβηκε στη μεγάλη αίθουσα, που βρισκόταν αρκετά μέτρα κάτω από τη γη. Με κάθε βήμα να ακούγεται σαν κρότος και να κάνει αντίλαλο στην απόλυτη ησυχία, πλησίασε το μηχάνημα. Άγγιξε απαλά το παγωμένο μέταλλο της επιφάνειάς του. Κι έπειτα γύρισε έναν συγκεκριμένο διακόπτη. Ένα απαλό γουργουρητό ξεκίνησε, φώτα άναψαν και βελόνες άρχισαν να τρέμουν μέχρι που σταθεροποιήθηκαν. Κοίταξε τις ενδείξεις. Ήταν εντάξει. Σωστές. Ένα ευχάριστο αίσθημα ικανοποίησης τον πλημμύριζε.

Πήγε στο κέντρο της αίθουσας. Έβγαλε το κερί από το φανάρι, έσκυψε και άναψε τα υπόλοιπα κεριά που ήταν τοποθετημένα στο έδαφος, σε συγκεκριμένες θέσεις, σε κορυφές ιδιόμορφων σχεδίων που είχαν γίνει στο έδαφος της σπηλιάς με μαύρη, κόκκινη και λευκή μπογιά. Με σβησμένο τον ηλεκτρικό φωτισμό, τα κεριά ήταν η μόνη πηγή φωτός της σπηλιάς. Οι σκιές φαίνονταν έντονες.

Ύστερα κατευθύνθηκε στο μεγάλο δρύινο γραφείο του. Άναψε κι εκεί ένα κερί, που βρισκόταν σε ένα χάλκινο κηροπήγιο, και άνοιξε το βιβλίο με τις σημειώσεις. Σημειώσεις πολλών ετών. Ένα έργο ζωής. Μια έρευνα σε βάθος, παρακούνοντας όσους του έλεγαν να σταματήσει, απηφώνοντας κάθε κίνδυνο. Στο βιβλίο πλέον όλα ήταν γραμμένα ξεκάθαρα και αναλυτικά. Τόσο απλά δοσμένα, που ακόμη κι ένα παιδί θα μπορούσε να τα καταφέρει.

Ο δρ Αυγουστίνος ξεκίνησε τη διαδικασία.

Τα σχέδια που είχαν γίνει στο έδαφος με μαύρη, κόκκινη και λευκή μπογιά άρχισαν να φεγγίζουν. Ένα φέγγος αλλόκοσμο.

Γατοτροφή

«Π ΑΙΡΝΩ ΑΥΤΟ, αυτό κι αυτό».
«Να τα προσέχεις».

«Σαν τα μάτια μου» είπε ο Φίλιπ και κοίταξε τον Νιλ αλληθωρίζοντας.

«Σταμάτα τις βλακείες» είπε ο Νιλ προσπαθώντας να μη γελάσει. Δεν τα κατάφερε. Γέλασε.

Γέλασε και ο Φίλιπ. Κρατούσε τα τεύχη: *Το κάλεσμα του τέρατος* (στο εξώφυλλο ένας επιστήμονας με λευκή ποδιά άνοιγε την πόρτα ενός μεταλλικού κουβούκλιου από όπου έβγαινε ένα μαλλιαρό τέρας), *Η εξωγήινη εισβολή* (στο εξώφυλλο ένα ούφο είχε προσγειωθεί σε ένα χωράφι με καλαμπόκια και από αυτό έβγαιναν πράσινοι εξωγήινοι με ογκώδη κεφάλια και λείξερ όπλα) και *Ο Μασκοφόρος Εκδικητής* (στο εξώφυλλο ένας μασκοφόρος εκδικητής). Ο Νιλ είχε μεγάλη συλλογή από κόμικ και ο Φίλιπ δανειζόταν.

«Θα τα διαβάσω, μπορεί κι απόψε. Αύριο θα σ' τα φέρω» είπε ο Φίλιπ επιστρέφοντας τα μάτια του στο κανονικό. Τώρα που τα σχολεία είχαν κλείσει, τα παιδιά βρίσκονταν κάθε μέρα.

«Καλά, δε βιάζομαι».

«Θα σ' τα φέρω για να πάρω άλλα».

Ο Νιλ έκανε μια κίνηση απόγνωσης με τα χέρια του.

«Λες να μας δώσει την μπάλα;» ρώτησε ο Φίλιπ σοβαρεύοντας. Σπάνιο για τον Φίλιπ να σοβαρεύει.

Βρίσκονταν στο υπόγειο του σπιτιού του Νιλ. Είχαν καταφύγει εκεί τρέχοντας όταν η μπάλα έπεσε στον κήπο του γείτονα. Ήταν μια στραβοκλωτσιά του Νιλ στην προσπάθειά του να απαντήσει σε δυνατή μπαλιά που του έβγαλε ο Φίλιπ. Η μπάλα πήρε ύψος και πέρασε τον ξύλινο φράχτη που χώριζε τους δύο κήπους. Ο γείτονας, ο κύριος Υάκινθος, ένας αδύνατος μεσήλικας με καράφλα και κατάμαυρο μουστάκι, μονίμως ντυμένος με φόρμες, σετάκι το πάνω με το κάτω, εκείνη τη στιγμή έβαζε φαγητό στο μπολάκι του γάτου του. Ο γάτος γλειφόταν αδημονώντας. Η μπάλα προσγειώθηκε ακριβώς μέσα στο μπολάκι του γάτου, που στο πλάι έγραφε το όνομά του: Ρόκο. Ο κύριος Υάκινθος λούστηκε τη γατοτροφή. Και ο Ρόκο, ένας γάτος μαύρος και καλοταϊσμένος, κατατρόμαξε. Τινάχτηκε στον αέρα και, όταν προσγειώθηκε, έτρεξε σπινάροντας στο σπίτι και έμεινε να τρέμει κά-

τω από το κρεβάτι του αφεντικού του, στριμωγμένος

στον τοίχο, με μάτια γουρλωμένα και αισθήσεις τεταμένες, να προσπαθεί να αντιληφθεί τι ήταν αυτό που τον απείλησε. Δε θα έβγαινε από αυτή την κρυψώνα πριν νιώσει απόλυτα σίγουρος πως το κακό είχε φύγει. Ναι, δεν ήταν και ο πιο θαρραλέος γάτος.

Ο κύριος Υάκινθος, σκουπίζοντας το πρόσωπό του από ένα πηχτό πράγμα που μύριζε χαλασμένο κρέας, κοίταξε από την άλλη μεριά του φράχτη, προς τα κει από όπου ήρθε η μπάλα, και είδε τα δύο παιδιά που παρακολουθούσαν τη σκηνή. Το αίμα τού ανέβηκε στο κεφάλι, το πρόσωπό του κοκκίνισε, ένα ρουθούνισμα σαν γουρουνιού με άσθμα ακούστηκε και, αφήνοντας την κονσέρβα που είχε το φαγητό του Ρόκο, έπιασε και σήκωσε με τα δυο χέρια την μπάλα και την έσφιξε με οργή. Κεραυνοβόλησε τα παιδιά με το βλέμμα του. Η μύτη του έσταξε ακόμη γατοτροφή. Η φόρμα του, σετάκι πάνω κάτω, χρώματος γκρι, είχε γίνει χάλια.

Τα παιδιά τινάχτηκαν έντρομα. Έτρεξαν στο σπίτι, κατέβηκαν στο υπόγειο, έκλεισαν πίσω τους την πόρτα, και τότε, στην ασφάλεια του υπογείου, άρχισαν να γελάνε. Να γελάνε με την ψυχή τους. Για το υπόλοιπο του απογεύματος έμειναν εκεί, παίζοντας επιτραπέζια, ξεφυλλίζοντας κόμικ και αναλογιζόμενοι ξανά και ξανά

και με κάθε ζουμερή λεπτομέρεια το περιστατικό με την μπάλα και τη γατοτροφή.

«Μάλλον θα την ξεχάσω αυτή την μπάλα» έκανε ο Νιλ. «Όπως και τις άλλες. Έχουν βρεθεί στην κατοχή του τρεις μπάλες ποδοσφαίρου, μία βόλει, τέσσερα μπαλάκια του τένις, ένα φρίσμπι και ο Ζοργκ».

«Ο Ζοργκ;» απόρησε ο Φίλιπ.

«Ναι, ένας εξωγήινος» είπε ο Νιλ.

«Πώς βρέθηκε εκεί ο Ζοργκ;» ρώτησε ο Φίλιπ.

«Είχα φτιάξει έναν μηχανισμό εκτόξευσης με ένα λάστιχο. Υποτίθεται θα έδινε ώθηση στον Ζοργκ για να επιτεθεί στη στρατιωτική βάση. Όμως ο μηχανισμός ήταν λίγο πιο δυνατός απ' ό,τι είχα υπολογίσει. Και ο Ζοργκ βρέθηκε απέναντι. Εκείνη την ώρα ο κύριος Υάκινθος έκανε μπάριμπεκιου. Ο Ζοργκ προσγειώθηκε στο πλάι της ψησταριάς και την έριξε και τα λουκάνικα έπεσαν στο έδαφος και τα έφαγε η γάτα του και τα αναμμένα κάρβουνα κύλησαν και πήρε φωτιά το τραπεζομάντιλο και δεν ξανάδα Ζοργκ από τότε».

«Άξιο τέλος για έναν ήρωα» σχολίασε ο Φίλιπ.

«Έχω την εντύπωση πως τα φυλάει στην αποθήκη του. Η αποθήκη του πρέπει να είναι γεμάτη με τις μπάλες μου».

«Μπορούμε να σκάψουμε ένα τούνελ από τον κήπο σου και να βρεθούμε στην αποθήκη του και να ελευθερώσουμε και τις μπάλες σου και τον Ζοργκ».

«Μάλιστα» έκανε αδιάφορα ο Νιλ. Είχε πλέον συνηθίσει τις φαντασιοπληξίες του φίλου του. Και δεν είχε πάντα όρεξη γι' αυτές. Ειδικά όταν θρηνούσε για μια χαμένη μπάλα.

«Θέλουμε φτυάρια και αξίνες. Και αυτά τα κίτρινα

μεταλλικά καπέλα με το φως. Μπορεί και δυναμίτη, γιατί μπορεί να χρειαστεί να ανατινάξουμε βράχια».

«Ωραία τα λες» έκανε ο Νιλ.

«Να προσέχουμε όμως πού σκάβουμε, γιατί μπορεί να βρεθούμε στην άλλη άκρη της Γης» συνέχισε με ονειροπόλο ύφος ο Φίλιπ. «Μπορεί να φτάσουμε στο κέντρο της Γης και να μας κάψει η λάβα ή, αν είμαστε τυχεροί, να βρούμε πετρέλαιο. Ή χρυσό ή διαμάντια ή κάποια άλλα σπάνια και πολύτιμα πετράδια και τότε... τότε θα αγοράσουμε όπλα και μπαζούκας και τανκ και θα χτυπήσουμε την πόρτα του κυρίου Υάκινθου και θα του πούμε, μπορούμε να ρίξουμε μια ματιά στην αποθήκη σου, νομίζουμε έχεις κάτι που μας ανήκει».

«Εντάξει, Φίλιπ».

«Σκάβοντας, όμως, μπορεί να συναντήσουμε κροκόδειλους».

«Δεν υπάρχουν κροκόδειλοι κάτω από τη γη».

«Αυτοί θα είναι ειδικοί κροκόδειλοι που ζουν σε υπόγειες στοές και τρέφονται με εξερευνητές υπόγειων στοών. Πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι να αντιμετωπίσουμε αυτούς τους κροκόδειλους, αν θέλουμε πίσω τις μπάλες σου και τον Ζοργκ».

«Νομίζω θα χρειαστώ καινούρια μπάλα» έκανε ο Νιλ.

Είχε βραδιάσει πλέον και ο Φίλιπ έπρεπε να γυρίσει σπίτι. Τα παιδιά ανανέωσαν το ραντεβού τους για την επόμενη μέρα και ο Φίλιπ, σκυφτά για να μην τον δει ο γείτονας, γιατί ακόμη δεν είχαν αγοράσει τα μπαζούκας, βγήκε στον κήπο, ανέβηκε στο ποδήλατό του και άρχισε να κάνει πετάλι.

Ο Νιλ πήρε το κόμικ με τίτλο *Το σπίτι στην ομίχλη*, ανέβηκε στην κουζίνα, έβαλε σε ένα μπολ γάλα με σοκολατένια δημητριακά και πήγε στο δωμάτιό του. Άφησε το μπολ στο κομοδίνο του, ξάπλωσε στο κρεβάτι και άνοιξε το κόμικ. Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένα μπουμπουνητό. Και ακόμη ένα, πιο δυνατό, τόσο που τα τζάμια έτριξαν για μια στιγμή. Ο Νιλ ανακάθισε στο κρεβάτι. Ακόμη ένα μπουμπουνητό, το οποίο ένιωσε να χτυπά στο στήθος του. Ο Νιλ σηκώθηκε και πήγε στο παράθυρο, έκανε στην άκρη την κουρτίνα και κοίταξε έξω. Είδε αστραπές να πέφτουν στον πύργο.

Δεν είχαν πάει ποτέ στον πύργο. Φαινόταν πολύ μακριά, στην κορφή του λόφου, πέρα στο δάσος. Ήταν στα επόμενα σχέδιά τους να τον εξερευνήσουν. Είχε φτάσει στ' αυτιά τους πως εκεί έμενε κάποιος παράξενος τύπος. Άλλοι έλεγαν πως ήταν κάποιος τρελός επιστήμονας και άλλοι μάγος και αυτό τους προκαλούσε ακόμη πιο πολύ το ενδιαφέρον.

Ο πύργος φωτιζόταν στιγμιαία από τις αστραπές και χανόταν ξανά στο σκοτάδι. Το φως στο υπνοδωμάτιό του τρεμόπαιξε και ο Νιλ ρίγησε. Η καταιγίδα ήρθε τελείως ξαφνικά. Περίεργο, γιατί όλη μέρα ο καιρός ήταν υπέροχος, χωρίς ούτε ένα σύννεφο. Ήλπισε ο Φίλιπ να πρόλαβε να φτάσει σπίτι του.